

Arrest

nr. 219 439 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker kwam, samen met zijn ouders, op 12 december 2000 aan in België.

Op 23 december 2006 diende de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, (oud), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 juni 2009 werd de verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 21 juni 2010 werd de verzoeker gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

Op 26 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de beëindiging van verzoekers verblijf.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 oktober 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT BEEINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam: A. E.

voornaam: A. R.

geboortedatum: (...)1973

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Iran

Krachtens artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen.

U zou in België aangekomen zijn op 13.08.2000. Op 16.08.2000 diende u een asielaanvraag in.

Uw toenmalige echtgenote, T. M., kwam op 12.12.2000 aan in België in het gezelschap van jullie zoon, A. E. S.. Kort na haar aankomst in België gingen jullie uiteen, uw zoon zou bij u gebleven zijn.

Op 23.05.2001 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" genomen, beslissing die u diezelfde dag betekend werd.

U diende op 28.05.2001 een schorsend beroep in tegen de beslissing d.d. 23.05.2001 bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS).

Op 25.10.2002 nam het CGVS een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf, beslissing die u betekend werd op 29.10.2002. Op 26.11.2002 diende u een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

In 2004 bent u uit de echt gescheiden van T. M. (overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand in Iran op 05.06.2004).

Op 31.01.2005 diende u een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3, van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden op 22.06.2005. Deze beslissing werd u op 04.07.2005 betekend.

Op 12.08.2005 diende u opnieuw een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3 van de vreemdelingenwet in. Op 16.11.2006 werd deze aanvraag zonder voorwerp.

Op 23.12.2006 diende u een derde aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3 van de vreemdelingenwet in.

Op 17.04.2007 verwierp de Raad van State het beroep dat u op 26.11.2002 ingediend had tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het CGVS.

Op 03.02.2009 diende u een verzoek tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 11.06.2009 werd u naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 28.12.2006 gemachtigd tot een verblijf van één jaar. Er werden instructies gegeven aan de Burgemeester van

Tongeren om u in te schrijven in het vreemdelingenregister en u een bewijs van inschrijving in dat register af te geven geldig voor de duur van 12 maanden.

Op 18.06.2010 werd u gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 21.06.2010 werd u een brief verstuurd waarin u gevraagd werd of u uw aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet al dan niet wenste voort te zetten. Indien u niet binnen de 15 kalenderdagen op dit schrijven zou reageren zou de aanvraag 9ter 'zonder voorwerp' worden beschouwd en afgesloten worden. U reageerde niet op dit schrijven.

Op 06.06.2014 werd u door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 3 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld te hebben, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit en verhandelen van cocaïnum (cocaïne) (feiten meermaals gepleegd op niet nader te bepalen data tussen 01.11.2012 en 09.07.2013, het laatste feit gepleegd zijnde op 08.07.2013).

Op 18.11.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Lantin uit hoofde van verkrachting op een minderjarige.

Op 30.06.2016 werd u door het Hof van Beroep te Luik veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar en werd u ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting met geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (feit gepleegd op 30.04.2015); aan poging tot verkrachting met geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (feit gepleegd op 14.05.2015).

De veroordeling d.d. 06.06.2014 werd uitvoerbaar ten gevolge van uw veroordeling d.d. 30.06.2016.

Op 16.06.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen met de omstandigheid dat u het misdrijf pleegde tegen een maatschappelijk werker van een openbare dienst (feit gepleegd op 18.11.2015).

+++

U zit momenteel drie gevangenisstraffen uit wegens het bezit en het verhandelen van drugs, verkrachting, poging tot verkrachting en opzettelijke slagen of verwondingen.

De feiten die leidden tot uw veroordeling d.d. 30.06.2016 zijn uitermate verwerpelijk en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen. Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan. Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. Het slachtoffer wordt tot een seksueel object herleid. U dient te weten dat in de Belgische maatschappij de gelijkheid tussen man en vrouw op alle gebieden fundamenteel is en dat seksueel geweld en intimidatie onaanvaardbaar zijn.

Toen uw slachtoffer in de nacht van 29 op 30 april 2015 na een avondje uit, te voet naar de woning van haar zus wandelde, volgde u haar. Wanneer ze de deur van de inkomhal opende, glipte u mee binnen, duwde haar zodat ze op de grond viel, sleepte haar naar het einde van de gang, rukte haar kleren uit, verhinderde haar om recht te staan ondanks haar gehuil en geschreeuw en betastte haar boezem, billen en geslachtsdeel. Gelukkig kon zij u met een list overtuigen haar te volgen naar het appartement alwaar haar schoonbroer haar kon helpen. U had enkel oog voor uw eigen seksueel genot en uw bevrediging zonder u te bekommeren om de fysieke en psychische gevolgen die uw daden veroorzaakten bij het slachtoffer.

Nog geen maand later, op 27.05.2015, legt een prostituée een klacht neer daar een cliënt [u] poogde haar te penetreren zonder condoom ruim nadat de tijd die hem toegekend was, verstreken was. Toen ze terug wilde keren naar de voorkant van de bar en de gordijnen wilde openen, greep u haar met geweld bij haar arm om haar zo te verplichten te gaan liggen en ging u op haar liggen. Ze verzette zich en heeft de alarmknop kunnen indrukken waarna u de vlucht nam.

Uit het vonnis blijkt dat om de straf te bepalen o.a. rekening gehouden werd met: du manque d'empathie du prévenu à l'égard des victimes, ce qui constitue un risque de récidive d'autant que le rapport d'expertise psychologique pointe la personnalité narcissique et dyssociale du prévenu; de l'absence totale de prise de conscience par le prévenu du caractère inacceptable de son comportement, révélé tant par son discours lors de l'enquête et de l'audience mais également au travers des conclusions du rapport d'expertise pointant «des comportement sexuels opportunistes dans une logique d'instrumentalisation où l'altérité est tout simplement niée »; du danger réel et permanent que le prévenu, qui a agi comme un véritable prédateur, représente pour la sécurité publique et particulièrement pour l'intégrité sexuelle d'autrui, étant patent que par ce type de comportements délictueux, il participe concrètement au climat d'insécurité croissant; [...] " (vrije vertaling : [...] gebrek aan empathie van de betrokkene ten opzichte van de slachtoffers, wat een risico op recidive inhoudt temeer daar het psychologisch deskundigenrapport wijst op een narcistische en dissociale persoonlijkheid bij beklaagde; de totale afwezigheid van het besef van betrokkene van het onaanvaardbare karakter van zijn gedrag, wat blijkt uit zijn verklaringen tijdens het onderzoek en de hoorzitting maar ook uit de conclusies van het deskundigenrapport dat wijst op "opportunistische seksuele gedragingen waarbij hij zijn slachtoffers instrumentaliseert en waarbij het anders zijn eenvoudigweg ontkend wordt; het reëel en permanent gevaar dat de beklaagde, die als een echt roofdier handelde, vertegenwoordigt voor de publieke veiligheid en in het bijzonder voor andermans seksuele integriteit waarbij het zonneklaar is dat hij door dit soort van misdadig gedrag concreet bijdraagt aan het groeiende klimaat van onveiligheid; [..]).

Het hoeft weinig betoog dat feiten als de onderhavige in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Uit het strafdossier komt bovendien naar voor dat u drugs (cocaïne, amfetaminen, extasy) gebruikte en dronk, nog redenen die de kans op recidive verhogen. Er liggen thans geen stukken voor waaruit zou blijken dat uw alcohol- en drugsprobleem verholpen is. Daarenboven, indien zou blijken dat u therapie volgde om te werken aan uw verslavingsproblematiek, bestaat nog steeds een risico op herval, temeer daar een terugkeer naar de maatschappij na een jarenlange detentie niet evident is.

Uit het vonnis d.d. 06.06.2014 blijkt: "Beklaagde [u] heeft zich bij zijn handel in cocaïne gewetenloos laten leiden door een drang naar geldgewin, hierbij misbruik makend van de kwetsbare positie van de gebruikers en zonder zich te bekommeren over de negatieve gevolgen van drugs op de gebruikers en de maatschappij." Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

Uw gedrag vormt een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, uw narcistische en dissociale persoonlijkheid, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen plegers van dergelijke ernstige seksuele misdrijven. Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van uw recht op verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken.

+++

Krachtens artikel 62§1 werd u op 03.05.2018, toen u in de gevangenis te Marneffe zat, door een Franstalige migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. U verklaarde echter onvoldoende Frans te spreken en stelde dat u zich beter in het Nederlands kon uitdrukken. U begreep het doel van het bezoek van de migratiebegeleider wel maar weigerde voor ontvangst van het document hoorrecht te tekenen daar dit in het Frans was opgesteld. Op 07.05.2018 werd u door de griffie een Nederlandstalig formulier hoorrecht bezorgd, wederom weigerde u voor

ontvangst te tekenen. Via de post werd op 18.05.2018 een niet-ingevulde Franstalige vragenlijst hoorrecht ontvangen, alsook volgende documenten: een kopie van uw verblijfstitel, een Attest van samenstelling gezin" afgegeven op 14.05.2018 te Tongeren, een uittreksel van het strafregister van uw moeder d.d. 19.11.2015 kopie van de Belgische identiteitskaarten van familieleden (neef, zoon, moeder, zus en schoonbroer); een certificaat "Nederlands tweede taal" afgegeven op 30.06.2005. Op 19.09.2018, u zat inmiddels in de gevangenis te Hasselt werd u door een Nederlandse migratiebegeleider nogmaals op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u nogmaals de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Ditmaal tekende u uiteindelijk wel voor ontvangst van het document hoorrecht, u weigerde echter de vragenlijst samen met de migratiebegeleider in te vullen en verklaarde dat u deze reeds had ingevuld in de gevangenis van Marneffe en samen met een aantal attesten en contracten aan de griffie van de gevangenis bezorgde om over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit contact met de griffie van beide gevangenissen (Marneffe en Hasselt) bleek dat nergens een door u ingevulde vragenlijst voorhanden was. Op 19.10.2018 stuurde uw advocaat een mail waarin hij stelde dat u hem mededeelde dat u een vragenlijst diende in te vullen en dat deze zou kwijtgeraakt zijn in de gevangenis. Er werd gevraagd de lijst opnieuw over te maken zodat u deze alsnog zou kunnen invullen Diezelfde dag werd de vragenlijst overgemaakt aan uw advocaat met de mededeling dat deze ingevuld teruggemailed diende te worden ten laatste op 24.10.2018 daar de toegestane termijn reeds ruimschoots verlopen was. Op 24.10.2018 mailde uw advocaat een ingevulde vragenlijst hoorrecht, uw CV, een "attestation de compétences en een "attestation de fréquentation" afgegeven door a.s.b.l. COF op 30.06.2017, een schrijven van Maison Croix - Rouge La Mehaigne" d.d. 15.02.2018 waaruit blijkt dat u een "Brevet Européen de Premiers Secours (BEPS)" behaalde en een Diploma Sécurité de base VCA" afgegeven op 17.02.2017. In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 23.10.2018 verklaarde u dat u 'Frans, Nederlands en Perzisch kan lezen en schrijven; dat u niet in het bezit bent van reisdocumenten, dat u sinds 16.08.2000 in België bent; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren, dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was te (...) 3700 Tongeren; dat u gescheiden bent van M. T.; dat u familie heeft in België, nl. uw moeder G. S. A. ((...), 3700 TONGEREN; uw zus A. N. ((...) 3700 Tongeren), dat u een meerderjarige zoon heeft in België (A. S., (...).1997, woonachtig in Tongeren);; dat u niet getrouwd bent en geen duurzame relatie heeft in een ander land dan België; dat u geen familie heeft in uw herkomstland of in een ander land dan België; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw herkomstland of in een ander land dan België; dat u interim werk verricht heeft in België; dat u in Iran gewerkt heeft als zelfstandig taxichauffeur, dat u nog niet opgesloten/veroordeeld werd in een ander land dan België, dat u niet kan terugkeren naar uw herkomstland omdat u een politiek vluchteling bent en omdat uw ganse familie in België woont.

+++

U was gehuwd met T. M. (geboren op (...)1971 te Iran), inmiddels zijn jullie gescheiden. Uit deze relatie werd een zoon, A. E. S., geboren (geboren op (...)1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 28.01.2016). Uw ex-echtgenote zou jullie zoon bij u achtergelaten hebben kort na hun aankomst op 12.12.2000 in België.

Uw moeder (G. S. A., geboren op (...)1951 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 01.06.2017), uw zus (A. E. N., geboren op (...)1970 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 08.10.2013) uw schoonbroer (S. A., geboren op (...)1967 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011) en uw neven (S. E., geboren op (...)1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011 en S. M., geboren op (...)1992, Belgische nationaliteit sinds 26.08.2014) verblijven allen in België.

U legt een "attest van samenstelling gezin" d.d. 14.05.2018 voor waaruit blijkt dat u sinds 18.08.2016 ingeschreven staat op hetzelfde adres als uw zus, haar echtgenoot en hun jongste zoon.

Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw zoon, tussen u en uw zus tussen u en uw schoonbroer en tussen u en uw neven, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

U legt enkel een kopie van hun Belgische identiteitskaarten voor en verklaart dat uw hele familie in België woont. U legt geen enkel document voor waaruit zou blijken dat er een band van afhankelijkheid

bestaat tussen u en de vermelde familieleden die aanleiding zou geven tot het aanvaarden van een beschermenswaardig gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Sinds 18.11.2015 zit u in detentie. Uit het gegeven dat u sinds 18.08.2016 ingeschreven staat op hetzelfde adres als uw zus en haar gezin waaruit afgeleid kan worden dat u daar zou kunnen verblijven na uw vrijstelling, kan niet afgeleid worden dat er een band van afhankelijkheid tussen jullie zou bestaan.

U maakt geen melding van een duurzame relatie op het Belgische grondgebied, noch van andere kinderen dan uw meerderjarige zoon, A. E. S..

Uw familieleden kunnen contact met u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en desgewenst ook middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich in de toekomst zal vestigen. Zij hebben inmiddels de Belgische nationaliteit en kunnen het land vrijelijk in- en uitreizen. Bovendien kunnen zij u vanuit België ook steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in Iran dan wel elders.

+++

U kwam, volgens uw verklaringen, in België aan op in augustus 2000, u was toen 27 jaar oud. Sinds 11.06.2009 bent u gemachtigd tot verblijf. Het wordt niet betwist dat u door uw lange verblijf, bepaalde banden met België heeft opgebouwd, dat u hier vrienden en kennissen heeft en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevraagd kan worden dat u naar uw herkomstland of een derde land (terug)gaat. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

Aangezien u tot uw 27ste in Iran woonde, kan aangenomen worden dat u nog andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw herkomstland. U spreekt de taal en bent vertrouwd met de cultuur.

U hebt vanaf april 2007 officieel gewerkt in België, zij het niet constant. In 2012 en 2013 hebt u bijvoorbeeld niet (officieel) gewerkt. Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er in die periode geen sociale bijdragen voor u betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat u in die periode een werkgever zou gehad hebben die zou vrijgesteld geweest zijn van het betalen van sociale bijdragen voor u. Uw laatste (officiële) tewerkstelling eindigde op 13.12.2014. Deze laatste tewerkstelling was bij het OCMW van Tongeren en viel onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan of een gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. Hoe dan ook, het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

U hebt tijdens uw gevangenschap meerdere opleidingen gevolgd. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. De gevolgde cursussen, zullen zeker ook elders van pas kunnen komen. U hebt in het verleden gewerkt in Iran en uit niks blijkt dat u niet opnieuw een job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

U verklaarde politiek vluchteling te zijn en ook om die reden niet terug te kunnen keren naar uw herkomstland. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in België een asielaanvraag indiende op 16.08.2000. Deze asielaanvraag werd definitief afgesloten op 25.10.2002 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat uw asielrelaas weinig geloofwaardig geacht werd. Er was geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. U diende geen andere asielaanvragen meer in te België en uit niks blijkt dat u in een ander land dan België erkend zou zijn als vluchteling of een asielaanvraag lopende zou hebben. U draagt geen enkel stavingsstuk aan waaruit blijkt dat er nieuwe elementen die u niet naar voor bracht bij de asielaanvraag d.d. 16.08.2000 zouden bestaan die een

andere beoordeling dan die van de asielinstanties zouden wettigen. Voor de volledigheid kan opgemerkt worden dat ook de asielaanvragen die uw moeder, uw zus en schoonbroer in het verleden indienden bij het CGVS, werden geweigerd.

Hoe dan ook, onderhavige beslissing houdt op zich geen terugkeer naar Iran in, er wordt enkel een einde gesteld aan uw verblijf in België.

+++

*Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op de schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BUPO-verdrag), van de artikelen 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet, van artikel 23, §2, van de vreemdelingenwet en van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het principe van recht op verdediging, tegensprekelijkheid en wapengelijkheid."*

De verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

"Verzoeker verkreeg zijn verblijfsrecht in 2010.

Het spreekt voor zich dat er voorzichtig dient te worden omgegaan met de intrekking van het verblijf. Derhalve dient rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden, en dienen deze ook zo volledig mogelijk nagegaan te worden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 25 april 2007, die ondermeer het artikel 40 wijzigde in het Vreemdelingenwetboek, blijkt dat de wetgever bij de wijziging van het genoemde artikel verwijst naar de preambule en verschillende bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG en het artikel 8 van het EVRM1. Bij het nemen van een beslissing tot het beëindigen van een verblijfsrecht, dient de minister of zijn gemachtigde een afweging te maken van alle belangen die in het geding zijn, en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene.

De minister of zijn gemachtigde dient na te gaan of de betrokkene zijn verblijfsrecht niet kan behouden op basis van strikt persoonlijke gronden, aangezien de elementen die het behoud van het verblijfsrecht zouden kunnen verantwoorden, eveneens voortkomen uit het privé-leven van de betrokkene.

Wanneer de betrokkene niet de mogelijkheid krijgt om op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, miskent de minister of zijn gemachtigde het artikel 8 EVRM, in samenlezing met het artikel 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, het artikel 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, §1 van het Verdrag inzake de personele en politieke rechten.

Teneinde op geldige wijze zijn argumenten te doen gelden, dient de betrokkene gehoord te worden alvorens er een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen wordt. Verweerder moet namelijk de betrokkene uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de beslissing wordt genomen om

een einde te stellen aan het verblijfsrecht. Deze dient uiteraard te gebeuren in de taal die de betrokkene begrijpt.

Wanneer er namelijk een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord.

Het Hof van Justitie stelt echter duidelijk dat het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit.

Rekening houdende met deze finaliteit van het recht om gehoord te worden, heeft verweerder de plicht om alle informatie te verzamelen die hem ertoe in staat stelt om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Verweerder moet aldus de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden over de redenen die eraan in de weg zouden kunnen staan dat het verblijfsrecht beëindigd wordt.

Alvorens een beslissing te nemen dient het bestuur namelijk volledig ingelicht te zijn over de belangrijke gegevens die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen. In casu lijkt hier niet aan voldaan te zijn. Zoals in de bestreden beslissing vermeld staat, werd op 24.10.2018 een ingevulde hoorrecht en een reeks andere documenten aan verweerder gemaild. Op 26.10.2018 heeft verweerder reeds een beslissing voor beëindiging van verblijf genomen. Het spreekt voor zich dat de beslissing in een zeer zeer korte periode is genomen. De situatie van verzoeker is niet zorgvuldig onderzocht.

Daarenboven is het cruciaal dat alvorens verweerder over kan gaan tot het beëindigen van een verblijfsrecht, verweerder overeenkomstig artikel 23 §2 Vw. ook rekening dient te houden met de duur van het verblijf in België, het bestaan van banden met België, het ontbreken van banden met het land van herkomst, de leeftijd en de gevolgen voor betrokkene en zijn familieleden. In casu heeft verweerder niet voldaan aan deze plicht.

De bestreden beslissing miskent de rechten vervat in artikel 8 EVRM. Verzoeker verblijft reeds 18 jaar in België. Zijn centrum van belangen ligt in België. Verzoekers zoon, zus, moeder, schoonbroer en neven wonen allen in België en zijn tevens in het bezit van de Belgische nationaliteit (zie bijlage). In casu is er sprake van een bijzondere emotionele afhankelijkheid tussen de verzoeker en zijn familieleden derwijze dat deze familiebanden de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten. Verzoekers zoon werd op zeer jonge leeftijd door zijn moeder, verzoekers ex-echtgenote, achtergelaten. Als alleenstaande vader voedde verzoeker zijn zoon op. Het is duidelijk dat tussen vader en zoon sprake is van een speciale band. Ook tussen andere familieleden is er sprake van een afhankelijkheidsrelatie. Sinds 2016 woont verzoeker in bij zijn zus en schoonbroer.

Verzoeker heeft geen familie meer in Iran of in een andere land dan België. Daarenboven is verzoeker Iran ontvlucht omwille van de veiligheidsproblemen aldaar. Verzoeker kan nergens heen. Verzoeker dwingen terug te keren naar Iran schendt artikel 3 EVRM.

Met betrekking tot de door verweerder aangehaalde strafrechtelijke feiten dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker reeds gestraft is voor deze feiten en zit hiervoor ook zijn straf uit in de gevangenis. Iedereen verdient een kans, ook verzoeker.

Al de jaren dat verzoeker in België verbleef is hij steeds werkzaam geweest en hield hij zich bezig met het volgen van cursussen en opleidingen (zie bijlage). Bovendien zal verzoeker nadat hij vrij komt uit de

gevangen is onmiddellijk kunnen werken. Dit gegeven wordt nogmaals bevestigd in de akte van verklaring van werk die opgesteld is door Notaris, de heer Van Bael (zie bijlage).

Verzoeker verblijft reeds achttien jaar op het Belgische grondgebied en heeft alhier zijn centrum van belangen gevestigd, zoals omschreven in artikel 8 EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar (de parlementaire voorbereiding van) artikel 40 van de vreemdelingenwet. De verzoeker is immers geen burger van de Unie en hij beschikte evenmin over enig verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. De verzoeker beschikte wel over een verblijfsrecht in België, maar dit louter op basis van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud), van de vreemdelingenwet. Het betreft aldus een louter nationaalrechtelijke aangelegenheid, zodat de verzoeker zich evenmin dienstig kan beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden of op de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

De verzoeker stelt voorts dat de gemachtigde, wanneer de betrokkene niet de mogelijkheid krijgt om op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, *"het artikel 8 EVRM, in samenlezing met het artikel 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, het artikel 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, §1 van het Verdrag inzake de personele en politieke rechten"* miskent. De verzoeker brengt echter geen enkele verdere toelichting naar voor met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 14, §1, van het BUPO-verdrag, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging (dat door de verzoeker tevens wordt omschreven als het principe van de wapengelijkheid en tegensprekelijkheid).

Artikel 14, § 1, van het BUPO-verdrag bepaalt als volgt:

"1. Allen zijn gelijk voor de rechter en de rechterlijke instanties. Bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, of het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen in een rechtsgeding, heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige bij de wet ingestelde rechterlijke instantie. De terechtzitting kan geheel of ten dele met gesloten deuren plaatsvinden, hetzij in het belang van de goede zeden, de openbare orde of de nationale veiligheid in een democratische samenleving, hetzij wanneer het belang van het privé leven van de partijen bij het proces dit vereist, hetzij voorzover de rechter dit strikt noodzakelijk acht op grond van de overweging, dat een openbare behandeling het belang van de rechtspraak zou schaden; evenwel zal elk vonnis dat wordt gewezen in een strafrechtelijk of burgerrechtelijk geding openbaar zijn, tenzij het belang van jeugdige personen zich daartegen verzet of het proces echtelijke twisten of de voogdij over kinderen betreft."

De Raad ziet niet in hoe het betoog van de verzoeker kan gekoppeld worden aan het bepaalde in artikel 14, § 1, van het BUPO-verdrag. Deze bepaling heeft betrekking op het recht op een eerlijk proces in een strafrechtelijk of burgerrechtelijk geding dat niet aan de orde is. Verzoekers uiteenzetting heeft ook geen uitstaans met het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals beschermd door artikel 13 van het EVRM of het principe van de wapengelijkheid. Evenmin kan in de uiteenzetting van het enig middel een toelichting worden gelezen over de wijze waarop de bestreden beslissing het recht op een gelijke behandeling of het recht niet gediscrimineerd te worden, zoals gegarandeerd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, zou schenden.

De Raad wijst er verder op dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het middel kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring leiden in de mate dat de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van het BUPO-verdrag, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 13 van het EVRM, van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en van de rechten van de verdediging.

3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische maatschappij en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld *M.S.S./België en Griekenland*, 21 januari 2011, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar verwezen wordt: *adde* EHRM, 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich met betrekking tot artikel 3 van het EVRM beperkt tot de volgende kritiek: *“Verzoeker heeft geen familie meer in Iran of in een andere land dan België. Daarenboven is verzoeker Iran ontvlucht omwille van de veiligheidsproblemen aldaar. Verzoeker kan nergens heen. Verzoeker dwingen terug te keren naar Iran schendt artikel 3 EVRM.”* Aangezien de thans bestreden beslissing enkel de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht betreft en te meer nu de gemachtigde *in casu* uitdrukkelijk heeft gesteld dat de thans bestreden beslissing geen terugkeer naar Iran inhoudt, is de kritiek dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de verzoeker te dwingen terug te keren naar Iran, niet dienstig.

Bovendien kan de kritiek dat de verzoeker geen familie meer heeft in Iran, niet in verband kan worden gemaakt met enig risico op de door artikel 3 van het EVRM bescherming. De verzoeker beperkt zich voorts tot de loutere en bijzonder vage bewering dat hij Iran is ontvlucht omwille van de veiligheidsproblemen aldaar. Hij verliest echter uit het oog dat in de bestreden beslissing het volgende werd gesteld: *“U verklaarde politiek vluchteling te zijn en ook om die reden niet terug te kunnen keren naar uw herkomstland. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in België een asielaanvraag indiende op 16.08.2000. Deze asielaanvraag werd definitief afgesloten op 25.10.2002 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een “Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat uw asielrelaas weinig geloofwaardig geacht werd. Er was geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. U diende geen andere asielaanvragen meer in te België en uit niks blijkt dat u in een ander land dan België erkend zou zijn als vluchteling of een asielaanvraag lopende zou hebben. U draagt geen enkel stavingsstuk aan waaruit blijkt dat er nieuwe elementen die u niet naar voor bracht bij de asielaanvraag d.d. 16.08.2000 zouden bestaan die een andere beoordeling dan die van de asielinstanties zouden wettigen. Voor de volledigheid kan opgemerkt worden dat ook de asielaanvragen die uw moeder, uw zus en schoonbroer in het verleden indienden bij het CGVS, werden geweigerd.”*

Nog los van het gegeven dat de bestreden beslissing geen terugkeerverplichting, laat staan een gedwongen terugkeer, oplegt, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker verzuimt om enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden.

3.3. In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Waar de verzoeker aanvoert dat hij de gelegenheid had moeten krijgen om zijn standpunt toe te lichten alvorens een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht, doelt hij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536; RvS 29 juni 2017, nr. 238.713).

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de hoorplicht wordt onderzocht in het licht van het bepaalde in artikel 23, §2, van de vreemdelingenwet, waarin wordt vastgelegd welke elementen de gemachtigde in rekening dient te nemen wanneer hij, met toepassing van artikel 21 van de vreemdelingenwet, een einde stelt aan het verblijfsrecht van een derdelander, *quod in casu*.

Artikel 23 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd (...)

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de verzoeker volledig voorbij gaat aan de zwaarwichtige feiten waarvoor hij werd veroordeeld in België, namelijk zedenfeiten (verkrachting van een minderjarige) en drugsfeiten (verhandeling van cocaïne). De veroordelingen en de ernst van de feiten vinden steun in het administratief dossier. De verzoeker werd op 6 juni 2014 door de correctionele rechtbank Limburg, afdeling Hasselt, veroordeeld wegens bezit en verhandelen van cocaïne tot onder meer een gevangenisstraf van tien maanden. Op 18 november 2015 werd hij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Lantin uit hoofde van verkrachting op een minderjarige. Vervolgens werd hij hiervoor op 30 juni 2016 veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een gevangenisstraf van vijf jaar. De verzoeker werd op 16 juni 2017 veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd niet alleen verwezen naar de verschillende veroordelingen maar ook uitvoerig gemotiveerd waarom het gedrag van verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De gemachtigde motiveerde dienaangaande als volgt:

“De feiten die leidden tot uw veroordeling d.d. 30.06.2016 zijn uitermate verwerpelijk en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan. Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. Het slachtoffer wordt tot een seksueel object herleid. U dient te weten dat in de Belgische maatschappij de gelijkheid tussen man en vrouw op alle gebieden fundamenteel is en dat seksueel geweld en intimidatie onaanvaardbaar zijn.

Toen uw slachtoffer in de nacht van 29 op 30 april 2015 na een avondje uit, te voet naar de woning van haar zus wandelde, volgde u haar. Wanneer ze de deur van de inkomhal opende, glipte u mee binnen, duwde haar zodat ze op de grond viel, sleepte haar naar het einde van de gang, rukte haar kleren uit, verhinderde haar om recht te staan ondanks haar gehuil en geschreeuw en betastte haar boezem, billen

en geslachtsdeel. Gelukkig kon zij u met een list overtuigen haar te volgen naar het appartement alwaar haar schoonbroer haar kon helpen. U had enkel oog voor uw eigen seksueel genot en uw bevrediging zonder u te bekommeren om de fysieke en psychische gevolgen die uw daden veroorzaakten bij het slachtoffer.

Nog geen maand later, op 27.05.2015, legt een prostituee een klacht neer daar een cliënt [u] poogde haar te penetreren zonder condoom ruim nadat de tijd die hem toegekend was, verstreken was. Toen ze terug wilde keren naar de voorkant van de bar en de gordijnen wilde openen, greep u haar met geweld bij haar arm om haar zo te verplichten te gaan liggen en ging u op haar liggen. Ze verzette zich en heeft de alarmknop kunnen indrukken waarna u de vlucht nam.

Uit het vonnis blijkt dat om de straf te bepalen o.a. rekening gehouden werd met: *du manque d'empathie du prévenu à l'égard des victimes, ce qui constitue un risque de récurrence d'autant que le rapport d'expertise psychologique pointe la personnalité narcissique et dyssociale du prévenu; de l'absence totale de prise de conscience par le prévenu du caractère inacceptable de son comportement, révélé tant par son discours lors de l'enquête et de l'audience mais également au travers des conclusions du rapport d'expertise pointant «des comportements sexuels opportunistes dans une logique d'instrumentalisation où l'altérité est tout simplement niée »; du danger réel et permanent que le prévenu, qui a agi comme un véritable prédateur, représente pour la sécurité publique et particulièrement pour l'intégrité sexuelle d'autrui, étant patent que par ce type de comportements délictueux, il participe concrètement au climat d'insécurité croissant; [...]* " (vrije vertaling : [...]) gebrek aan empathie van de betrokkene ten opzichte van de slachtoffers, wat een risico op recidive inhoudt temeer daar het psychologisch deskundigenrapport wijst op een narcistische en dissociale persoonlijkheid bij beklaagde; de totale afwezigheid van het besef van betrokkene van het onaanvaardbare karakter van zijn gedrag, wat blijkt uit zijn verklaringen tijdens het onderzoek en de hoorzitting maar ook uit de conclusies van het deskundigenrapport dat wijst op "opportunistische seksuele gedragingen waarbij hij zijn slachtoffers instrumentaliseert en waarbij het anders zijn eenvoudigweg ontkend wordt; het reëel en permanent gevaar dat de beklaagde, die als een echt roofdier handelde, vertegenwoordigt voor de publieke veiligheid en in het bijzonder voor andermans seksuele integriteit waarbij het zonneklaar is dat hij door dit soort van misdadig gedrag concreet bijdraagt aan het groeiende klimaat van onveiligheid; [...]).

Het hoeft weinig betoog dat feiten als de onderhavige in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Uit het strafdossier komt bovendien naar voor dat u drugs (cocaïne, amfetaminen, extasy) gebruikte en dronk, nog redenen die de kans op recidive verhogen. Er liggen thans geen stukken voor waaruit zou blijken dat uw alcohol- en drugsprobleem verholpen is. Daarenboven, indien zou blijken dat u therapie volgde om te werken aan uw verslavingsproblematiek, bestaat nog steeds een risico op herval, temeer daar een terugkeer naar de maatschappij na een jarenlange detentie niet evident is.

Uit het vonnis d.d. 06.06.2014 blijkt: "Beklaagde [u] heeft zich bij zijn handel in cocaïne gewetenloos laten leiden door een drang naar geldgewin, hierbij misbruik makend van de kwetsbare positie van de gebruikers en zonder zich te bekommeren over de negatieve gevolgen van drugs op de gebruikers en de maatschappij." Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

Uw gedrag vormt een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, uw narcistische en dissociale persoonlijkheid, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen plegers van dergelijke ernstige seksuele misdrijven. Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van uw recht op verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken."

Waar de verzoeker enkel stelt dat hij reeds gestraft is en dat hij ook zijn straf uitzit in de gevangenis, toont hij op geen enkele wijze aan dat de gemachtigde de voorliggende gegevens zou hebben miskend of dat hij hieruit op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat de verzoeker door zijn gedrag een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt derwijze dat een beëindiging van het verblijf noodzakelijk is. Nu verzoeker het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde in wezen niet betwist, betwist hij evenmin dat op basis van artikel 21 van de vreemdelingenwet een einde kon worden gesteld aan zijn verblijfsrecht. Het determinerend motief van de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze weerlegd.

De verzoeker beweert dat de gemachtigde geen rekening hield met de elementen, zoals bepaald in artikel 23, §2, van de vreemdelingenwet. Zijn betoog mist op dit punt echter feitelijke grondslag. De verzoeker verliest immers de volgende, uitvoerige motivering, uit het oog:

"U was gehuwd met T. M. (geboren op (...)1971 te Iran), inmiddels zijn jullie gescheiden. Uit deze relatie werd een zoon, A. E. S., geboren (geboren op (...)1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 28.01.2016). Uw ex-echtgenote zou jullie zoon bij u achtergelaten hebben kort na hun aankomst op 12.12.2000 in België.

Uw moeder (G. S. A., geboren op (...)1951 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 01.06.2017), uw zus (A. E. N., geboren op (...)1970 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 08.10.2013) uw schoonbroer (S. A., geboren op (...)1967 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011) en uw neven (S. E., geboren op (...)1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011 en S. M., geboren op (...)1992, Belgische nationaliteit sinds 26.08.2014) verblijven allen in België.

U legt een "attest van samenstelling gezin" d.d. 14.05.2018 voor waaruit blijkt dat u sinds 18.08.2016 ingeschreven staat op hetzelfde adres als uw zus, haar echtgenoot en hun jongste zoon.

Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw zoon, tussen u en uw zus tussen u en uw schoonbroer en tussen u en uw neven, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

U legt enkel een kopie van hun Belgische identiteitskaarten voor en verklaart dat uw hele familie in België woont. U legt geen enkel document voor waaruit zou blijken dat er een band van afhankelijkheid bestaat tussen u en de vermelde familieleden die aanleiding zou geven tot het aanvaarden van een beschermenswaardig gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Sinds 18.11.2015 zit u in detentie. Uit het gegeven dat u sinds 18.08.2016 ingeschreven staat op hetzelfde adres als uw zus en haar gezin waaruit afgeleid kan worden dat u daar zou kunnen verblijven na uw vrijstelling, kan niet afgeleid worden dat er een band van afhankelijkheid tussen jullie zou bestaan.

U maakt geen melding van een duurzame relatie op het Belgische grondgebied, noch van andere kinderen dan uw meerderjarige zoon, A. E. S..

Uw familieleden kunnen contact met u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en desgewenst ook middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich in de toekomst zal vestigen. Zij hebben inmiddels de Belgische nationaliteit en kunnen het land vrijelijk in- en uitreizen. Bovendien kunnen zij u vanuit België ook steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in Iran dan wel elders.

+++

U kwam, volgens uw verklaringen, in België aan op in augustus 2000, u was toen 27 jaar oud. Sinds 11.06.2009 bent u gemachtigd tot verblijf. Het wordt niet betwist dat u door uw lange verblijf, bepaalde banden met België heeft opgebouwd, dat u hier vrienden en kennissen heeft en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevraagd kan worden dat u naar uw herkomstland of een derde land (terug)gaat. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. U kan via de

moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

Aangezien u tot uw 27ste in Iran woonde, kan aangenomen worden dat u nog andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw herkomstland. U spreekt de taal en bent vertrouwd met de cultuur.

U hebt vanaf april 2007 officieel gewerkt in België, zij het niet constant. In 2012 en 2013 hebt u bijvoorbeeld niet (officieel) gewerkt. Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er in die periode geen sociale bijdragen voor u betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat u in die periode een werkgever zou gehad hebben die zou vrijgesteld geweest zijn van het betalen van sociale bijdragen voor u. Uw laatste (officiële) tewerkstelling eindigde op 13.12.2014. Deze laatste tewerkstelling was bij het OCMW van Tongeren en viel onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan of een gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. Hoe dan ook, het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

U hebt tijdens uw gevangenschap meerdere opleidingen gevolgd. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. De gevolgde cursussen, zullen zeker ook elders van pas kunnen komen. U hebt in het verleden gewerkt in Iran en uit niks blijkt dat u niet opnieuw een job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

U verklaarde politiek vluchteling te zijn en ook om die reden niet terug te kunnen keren naar uw herkomstland. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in België een asielaanvraag indiende op 16.08.2000. Deze asielaanvraag werd definitief afgesloten op 25.10.2002 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat uw asielrelaas weinig geloofwaardig geacht werd. Er was geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. U diende geen andere asielaanvragen meer in te België en uit niks blijkt dat u in een ander land dan België erkend zou zijn als vluchteling of een asielaanvraag lopende zou hebben. U draagt geen enkel stavingsstuk aan waaruit blijkt dat er nieuwe elementen die u niet naar voor bracht bij de asielaanvraag d.d. 16.08.2000 zouden bestaan die een andere beoordeling dan die van de asielinstanties zouden wettigen. Voor de volledigheid kan opgemerkt worden dat ook de asielaanvragen die uw moeder, uw zus en schoonbroer in het verleden indienden bij het CGVS, werden geweigerd.

Hoe dan ook, onderhavige beslissing houdt op zich geen terugkeer naar Iran in, er wordt enkel een einde gesteld aan uw verblijf in België."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de duur van verzoekers verblijf in België, met verzoekers banden met zijn land van verblijf, met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor de verzoeker en zijn familieleden. Met de eenvoudige bewering dat hiermee geen rekening werd gehouden, toont de verzoeker geen schending aan van artikel 23, §2, van de vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoeker zich beroept op een schending van de hoorplicht, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker reeds meermaals de kans heeft gekregen om zijn situatie toe te lichten alvorens hij op 20 oktober 2018 nogmaals de gelegenheid daartoe kreeg. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"Krachtens artikel 62§1 werd u op 03.05.2018, toen u in de gevangenis te Marneffe zat, door een Franstalige migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. U verklaarde echter onvoldoende Frans te spreken en stelde dat u zich beter in het Nederlands kon uitdrukken. U begreep het doel van het bezoek van de migratiebegeleider wel maar weigerde voor

ontvangst van het document hoorrecht te tekenen daar dit in het Frans was opgesteld. Op 07.05.2018 werd u door de griffie een Nederlandstalig formulier hoorrecht bezorgd, wederom weigerde u voor ontvangst te tekenen. Via de post werd op 18.05.2018 een niet-ingevulde Franstalige vragenlijst hoorrecht ontvangen, alsook volgende documenten: een kopie van uw verblijfstitel, een Attest van samenstelling gezin" afgegeven op 14.05.2018 te Tongeren, een uittreksel van het strafregister van uw moeder d.d. 19 112015 kopie van de Belgische identiteitskaarten van familieleden (neef, zoon, moeder, zus en schoonbroer); een certificaat "Nederlands tweede taal" afgegeven op 30.06.2005. Op 19.09.2018, u zat inmiddels in de gevangenis te Hasselt werd u door een Nederlandse migratiebegeleider nogmaals op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u nogmaals de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Ditmaal tekende u uiteindelijk wel voor ontvangst van het document hoorrecht, u weigerde echter de vragenlijst samen met de migratiebegeleider in te vullen en verklaarde dat u deze reeds had ingevuld in de gevangenis van Marneffe en samen met een aantal attesten en contracten aan de griffie van de gevangenis bezorgde om over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit contact met de griffie van beide gevangenissen (Marneffe en Hasselt) bleek dat nergens een door u ingevulde vragenlijst voorhanden was. Op 19.10.2018 stuurde uw advocaat een mail waarin hij stelde dat u hem mededeelde dat u een vragenlijst diende in te vullen en dat deze zou kwijtgeraakt zijn in de gevangenis. Er werd gevraagd de lijst opnieuw over te maken zodat u deze alsnog zou kunnen invullen Diezelfde dag werd de vragenlijst overgemaakt aan uw advocaat met de mededeling dat deze ingevuld teruggemailed diende te worden ten laatste op 24.10.2018 daar de toegestane termijn reeds ruimschoots verlopen was. Op 24.10.2018 mailde uw advocaat een ingevulde vragenlijst hoorrecht, uw CV, een "attestation de compétences en een "attestation de fréquentation" afgegeven door a.s.b.l. COF op 30.06.2017, een schrijven van Maison Croix - Rouge La Mehaigne" d.d. 15.02.2018 waaruit blijkt dat u een "Brevet Européen de Premiers Secours (BEPS)" behaalde en een Diploma Sécurité de base VCA" afgegeven op 17.02.2017. In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 23.10.2018 verklaarde u dat u 'Frans, Nederlands en Perzisch kan lezen en schrijven; dat u niet in het bezit bent van reisdocumenten, dat u sinds 16.08.2000 in België bent; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren, dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was te (...) 3700 Tongeren; dat u gescheiden bent van M. T.; dat u familie heeft in België, nl. uw moeder G. S. A. ((...), 3700 TONGEREN; uw zus A. N. ((...) 3700 Tongeren), dat u een meerderjarige zoon heeft in België (A. S., (...).1997, woonachtig in Tongeren); dat u niet getrouwd bent en geen duurzame relatie heeft in een ander land dan België; dat u geen familie heeft in uw herkomstland of in een ander land dan België; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw herkomstland of in een ander land dan België; dat u interim werk verricht heeft in België; dat u in Iran gewerkt heeft als zelfstandig taxichauffeur, dat u nog niet opgesloten/veroordeeld werd in een ander land dan België, dat u niet kan terugkeren naar uw herkomstland omdat u een politiek vluchteling bent en omdat uw ganse familie in België woont."

Deze vaststellingen vinden steun in het voorliggende administratief dossier. Het blijkt dan ook dat aan de verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk de mogelijkheid werd geboden zijn standpunt kenbaar te maken. Meer zelfs, uit het administratief dossier blijkt dat hij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de door de verzoeker naar voor gebrachte argumenten in rekening heeft genomen en dat hij heeft gemotiveerd waarom zij niet tot een andere beslissing kunnen leiden. De gemachtigde heeft een grondig onderzoek gevoerd waarbij alle elementen van het dossier in overweging werden genomen. Zo werd wel degelijk rekening gehouden met verzoekers familieleden in België, met zijn privéleven in België, met zijn werkverleden en met zijn opleidingen.

De verzoeker kan thans niet dienstig verwijzen naar de verklaring van werk, opgesteld door de notaris. Deze verklaring dateert immers van 13 november 2018, terwijl de bestreden beslissing reeds werd genomen op 26 oktober 2018. Het staat dan ook vast dat de gemachtigde hiermee geen rekening kon houden. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde enig relevant gegeven, waarvan hij kennis kon hebben op het moment van de bestreden beslissing, zou hebben veronachtzaamd. Bovendien kan uit het enkele het gegeven dat de gemachtigde een beslissing heeft genomen twee dagen nadat er nog stukken

betreffende het hoorrecht werden overgemaakt, geenszins een gebrek aan zorgvuldige besluitvorming worden afgeleid.

De uiteenzetting van de verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid. Evenmin blijkt dat de verzoeker niet de kans zou hebben gehad om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht of van artikel 23, §2, van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Voor het overige laat de verzoeker na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen hij precies geschonden acht en hij licht evenmin toe op welke wijze deze of gene andere beginselen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751).

3.4. De verzoeker beroept zich tot slot op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een duurzaam verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft hier: (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf; (2) de duur van het verblijf in het gastland; (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag

van betrokkene tijdens die periode; (4) de nationaliteit van alle betrokkenen; (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven; (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging); (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad merkt vooreerst op dat de gemachtigde er in verzoekers geval uitdrukkelijk voor geopteerd heeft om geen bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit neemt echter niet weg dat met de bestreden beslissing wel een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijfsrecht in België. De verzoeker beroept zich *in casu* op een gezinsleven met zijn meerderjarige zoon, en op een familieleven met andere familieleden (zus, moeder, schoonbroer en neven).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet echter absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van '*fair balance*'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 21 van de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren en om 's lands openbare orde te vrijwaren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het door de verzoeker voorgehouden gezins-, familie- en privéleven in zijn besluitvorming heeft betrokken. Dienaangaande wordt met name als volgt gemotiveerd:

"U was gehuwd met T. M. (geboren op (...)1971 te Iran), inmiddels zijn jullie gescheiden. Uit deze relatie werd een zoon, A. E. S., geboren (geboren op (...)1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 28.01.2016). Uw ex-echtgenote zou jullie zoon bij u achtergelaten hebben kort na hun aankomst op 12.12.2000 in België.

Uw moeder (G. S. A., geboren op (...)1951 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 01.06.2017), uw zus (A. E. N., geboren op (...)1970 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 08.10.2013) uw schoonbroer (S. A., geboren op (...)1967 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011) en uw neven (S. E., geboren op (...)1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011 en S. M., geboren op (...)1992, Belgische nationaliteit sinds 26.08.2014) verblijven allen in België.

U legt een "attest van samenstelling gezin" d.d. 14.05.2018 voor waaruit blijkt dat u sinds 18.08.2016 ingeschreven staat op hetzelfde adres als uw zus, haar echtgenoot en hun jongste zoon.

*Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw zoon, tussen u en uw zus tussen u en uw schoonbroer en tussen u en uw neven, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, *Nacic e.a. v. Zweden*, par. 76).*

U legt enkel een kopie van hun Belgische identiteitskaarten voor en verklaart dat uw hele familie in België woont. U legt geen enkel document voor waaruit zou blijken dat er een band van afhankelijkheid bestaat tussen u en de vermelde familieleden die aanleiding zou geven tot het aanvaarden van een beschermenswaardig gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Sinds 18.11.2015 zit u in detentie. Uit het gegeven dat u sinds 18.08.2016 ingeschreven staat op hetzelfde adres als uw zus en haar gezin waaruit afgeleid kan worden dat u daar zou kunnen verblijven na uw vrijstelling, kan niet afgeleid worden dat er een band van afhankelijkheid tussen jullie zou bestaan.

U maakt geen melding van een duurzame relatie op het Belgische grondgebied, noch van andere kinderen dan uw meerderjarige zoon, A. E. S..

Uw familieleden kunnen contact met u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en desgewenst ook middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich in de toekomst zal vestigen. Zij hebben inmiddels de Belgische nationaliteit en kunnen het land vrijelijk in- en uitreizen. Bovendien kunnen zij u vanuit België ook steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in Iran dan wel elders.

+++

U kwam, volgens uw verklaringen, in België aan op in augustus 2000, u was toen 27 jaar oud. Sinds 11.06.2009 bent u gemachtigd tot verblijf. Het wordt niet betwist dat u door uw lange verblijf, bepaalde banden met België heeft opgebouwd, dat u hier vrienden en kennissen heeft en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevraagd kan worden dat u naar uw herkomstland of een derde land (terug)gaat. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

Aangezien u tot uw 27ste in Iran woonde, kan aangenomen worden dat u nog andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw herkomstland. U spreekt de taal en bent vertrouwd met de cultuur.

U hebt vanaf april 2007 officieel gewerkt in België, zij het niet constant. In 2012 en 2013 hebt u bijvoorbeeld niet (officieel) gewerkt. Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er in die periode geen sociale bijdragen voor u betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat u in die periode een werkgever zou gehad hebben die zou vrijgesteld geweest zijn van het betalen van sociale bijdragen voor u. Uw laatste (officiële) tewerkstelling eindigde op 13.12.2014. Deze laatste tewerkstelling was bij het OCMW van Tongeren en viel onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan of een gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. Hoe dan ook, het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

U hebt tijdens uw gevangenschap meerdere opleidingen gevolgd. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. De gevolgde cursussen, zullen zeker ook elders van pas kunnen komen. U hebt in het verleden gewerkt in Iran en uit niks blijkt dat u niet opnieuw een job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

(...)

Hoe dan ook, onderhavige beslissing houdt op zich geen terugkeer naar Iran in, er wordt enkel een einde gesteld aan uw verblijf in België.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde, alvorens een einde te stellen aan verzoekers verblijfsrecht, wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd in verband met verzoekers lange verblijf en de diensgevolge opgebouwde banden in België (privéleven), alsook met verzoekers gezins- en familieleden in België (gezins- en familieleven). Met de eenvoudige bewering dat er wel degelijk een emotionele afhankelijkheidsband is met verzoekers meerderjarige zoon aangezien deze zoon op jonge leeftijd werd achtergelaten door zijn moeder en met de enkele affirmatie dat de verzoeker reeds achttien jaar in België verblijft en hier zijn centrum van zijn belangen heeft gevestigd, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder de uitoefening van het recht op een gezins- familie- en privéleven, in het licht van artikel 8 van het EVRM, op incorrecte wijze heeft afgewogen of dat hij ten onrechte de belangen van de staat bij het vrijwaren van de openbare orde heeft laten doorwegen op verzoekers belangen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.5. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE